

Κυριακή 18η Ἀπριλίου 2021

Κυριακή τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας

(Μρκ. 10, 32 – 45).

«ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται...» (Μρκ. 10, 33)

Ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτῆς παραλαμβάνει σήμερα τοὺς δώδεκα μαθητὲς Του καὶ ἀνεβαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ παραδοθεῖ στοὺς σταυρωτὲς Του, νὰ πονέσει, νὰ ἐξευτελιστεῖ, νὰ θυσιαστεῖ ἀπὸ ἀπέραντη ἀγάπη γιὰ τὰ παιδιά Του. Παραλαμβάνει μαζί καὶ μία ἀκόμη μαθήτρια. Εἶναι μία ἁμαρτωλὴ ἄγια, πού ἐπέλεξε νὰ συμπορευθεῖ μαζί Του στό Γολγοθᾶ, νὰ συσταυρωθεῖ καὶ νὰ συναναστηθεῖ στόν ἀγώνα τῆς μετάνοιας καὶ τῆς δικαίωσης. Εἶναι ἡ Ὁσία

Μαρία ἡ Αἴγυπτία, ἡ ὁποία τιμᾶται σήμερα ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Βάζουμε τήν ὁσία Μαρία σήμερα ὡς πρότυπο καί ὁδηγό στόν πνευματικό ἀγώνα τῆς καθαρῆς καί τῆς συμφιλίωσης μέ τό Θεό, καθώς προετοιμαζόμαστε νά βιώσουμε τά πάθη καί τό θρίαμβο τοῦ Κυρίου,. Ἡ ὁσία μᾶς διδάσκει ἀπό τή δική της ἐμπειρία πῶς ἡ μετάνοια περιλαμβάνει τή συναίσθηση, τήν ἐρημία καί τήν ἐπικοινωνία.

Ἡ μετάνοια δέν εἶναι ἓνα γεγονός. Δέν τελειώνει μέ μία ἐξομολόγηση. Ἡ μετάνοια εἶναι ζωή, τρόπος, μόχθος καί ἀγώνας. Τό ξεκίνημα τῆς μετάνοιας γίνεται μέ τή συναίσθηση. Ἡ συναίσθηση εἶναι ἡ παραδοχή τῆς πτώσης καί τοῦ λάθους. Εἶναι ἡ ἀποδοχή τῆς ἐνοχῆς καί ἡ σωστή διαχείρισή της. Ἡ Μαρία μπροστά στήν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως συναισθάνεται τά λάθη της καί ἀποδέχεται τίς ἐνοχές της, ὅπως ὁ ἄσωτος πού, ὅταν ἦταν στό βοῦρκο τοῦ χοιρο-

στασίου, συναισθάνθηκε τήν πείνα του καί ἀποδέχτηκε τό φταίξιμό του. Ἐμεῖς μπροστά στήν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας ἔχουμε τήν εὐκαιρία νά κάνουμε μία ἐνδοσκόπηση μέ εἰλικρίνεια. Νά θυμηθοῦμε τό Χριστό, πού πρόκειται νά σταυρωθεῖ γιά μᾶς. Νά βροῦμε τά ψέματα, τίς πτώσεις, τίς ἀπροσεξίες, τίς τεμπελιές, τίς κακίες καί τά πάθη μας. Νά ἀποδεχθοῦμε τίς ἐνοχές μας καί νά ἀναζητήσουμε τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά ζητήσουμε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ συναίσθηση εἶναι ἡ πραγματική ἔναρξη στή ζωή τῆς μετάνοιας. Γιά τόν ἄνθρωπο πού μετανοεῖ ποτέ δέ σταματάει αὐτή ἡ συναίσθηση. Θυμᾶται πάντοτε τήν ἀσχήμια καί τά λάθη του. Οἱ πτώσεις στέκονται μπροστά του ὡς δάσκαλοι πού τοῦ μαθαίνουν νά μήν ξαναπέσει, ἀλλά νά ζεῖ προσεκτικά τήν ἐπιστροφή καί τήν Ἀνάσταση.

Τό δεύτερο πού μᾶς διδάσκει ἡ Ὁσία Μαρία εἶναι πώς ἡ μετάνοια ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο

στήν έρημία. Ή ίδια, μετά τή συναίσθηση τών λαθών της, κατέφυγε στήν έρημο, όπου βίωσε τόν πνευματικό άγώνα τής κάθαρσης και τής καρποφορίας. Κάθε πιστός πού μετανοεΐ άληθινά αναζητάει τή δική του πνευματική έρημο. Ή ήσυχία εΐναι τό μόνο κατάλληλο περιβάλλον για τόν άγώνα τής πνευματικής ώρίμανσης. Ή έρημος για τό σύγχρονο άνθρωπο μπορεί νά εΐναι μία γωνιά στό σπίτι του, ένας μοναχικός περίπατος, μία επίσκεψη στό Ναό τής ένορίας του, μία σύντομη απομόνωση σ' έναν τόπο ήσυχίας. Όλοι έχουμε ανάγκη από τά πνευματικά αϋτά διαλείμματα, από μικρά καταφύγια απομόνωσης, από προσωπικές γωνιές, όπου μπορούμε νά δώσουμε τίς μάχες μέ τόν πεσμένο μας έαυτό και νά γευόμαστε τίς νίκες τής συμφιλίωσης μέ τό Θεό. Ή έρημος δέν εΐναι τόπος. Εΐναι ό τρόπος μέ τόν όποΐο μπορεί ό καθένας νά ήσυχάζει, νά ήρεμεί και νά καλλιεργεί τήν αϋτογνωσία.

Τό τρίτο στοιχείο τῆς μετάνοιας, τό ὁποῖο ἔχει νά μᾶς διδάξει σήμερα ἡ ὁσία Μαρία, προκειμένου νά συμπορευτοῦμε μέ τόν Ἰησοῦ στό μονοπάτι πού ὁδηγεῖ στά Ἱεροσόλυμα τῆς δικαίωσης, εἶναι ἡ ἐπικοινωνία. Ἡ ἐπικοινωνία τοῦ ἀνθρώπου πού μετανοεῖ ἔχει τήν κάθετη κατεύθυνσή της, πού εἶναι ἡ ἐπικοινωνία μέ τό Θεό, καί τήν ὀριζόντια διάστασή της, πού εἶναι ἡ ἐπικοινωνία μέ τό διπλανό. Ὁ ἄνθρωπος τῆς μετάνοιας καλλιεργεῖ τήν κοινωνία μέ τό Θεό διά τῆς προσευχῆς καί τήν κοινωνία μέ τό συνάνθρωπο διά τῆς ἀγάπης. Ἡ ὁσία Μαρία ἀγωνίστηκε σαράντα χρόνια στήν παλαίστρα τῆς προσευχῆς καί ξαναζωντάνεψε τή σχέση μέ Θεό, πού τήν εἶχε νεκρώσει ἡ ἁμαρτία. Ἐπειτα ἐγκατέλειψε τήν εὐλογημένη ἡσυχία καί ἐπικοινωνῶνῆσε μέ τόν ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, γιά νά κερδίσει μέσ' ἀπ' αὐτή τήν ἀγαπητική ἐπαφή τή μετοχή της στό μυστήριο τῶν μυστηρίων, στή Θεία Εὐχαριστία. Ἡ ἀπομόνωση τοῦ μετανιωμένου ἀνθρώπου δέν ἔρχεται σέ ἀντίφαση μέ τήν

κοινωνία πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἀντίθετα, ἡ ἀπομόνωση ἀποτελεῖ τὴ σωστὴ προϋπόθεση γιὰ μιὰ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὴ βρωμιὰ τῆς ἁμαρτίας.

Σήμερα ἀκούσαμε τό: «ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται...». Ἐκεῖνος ἔρχεται νὰ παραδοθεῖ στοὺς ἀνθρώπους τῆς παρανομίας καὶ τοῦ κακοῦ, γιὰ νὰ σταυρωθεῖ καὶ νὰ θυσιαστεῖ γιὰ μᾶς. Ἐμεῖς καλούμαστε, μέσ' ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, νὰ Τοῦ παραδοθοῦμε καὶ μὲ τὴ μετάνοιά μας νὰ συμπορευτοῦμε στὸ δρόμο τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ θριάμβου. Θὰ τὸ καταφέρουμε μὲ τὴ συναίσθηση καὶ ἀποδοχὴ τῶν λαθῶν μας, μὲ τὴν καταφυγὴ μας στὴν προσωπικὴ ἔρημο τῆς ἡσυχίας γιὰ αὐτογνωσία καὶ πνευματικὸ ἀγώνα καί, τέλος, μὲ τὴν ἀληθινὴ κοινωνία μας μὲ τὸ Θεὸ καὶ τοὺς διπλανοὺς μας. Τότε ἡ μετάνοιά μας θὰ γίνεῖ ἡ πύλη τῆς σωτηρίας, ἡ πηγὴ τῆς

παρηγοριᾶς, τό ἔναυσμα τῆς Ἀνάστασης, τήν
ὁποία μακάρι νά βιώσουμε ὅλοι μαζί. Ἀμήν.